

Snijgeil

SNIJGEIL

Robert Pierik

2010
Uitgevers

2010 Uitgevers ontwikkelt professionele en educatieve informatieproducten voor professionals en studenten in de gezondheidszorg en de sector sport, bewegen en gezondheid.

info@2010uitgevers.nl | www.2010uitgevers.nl

2010 Uitgevers is een multimedia uitgeverij. Veel uitgaven zijn online verrijkt met beeld, geluid of aanvullende informatie. Meer informatie: www.2010uitgevers.nl/uitgaven.

© 2018 Robert Pierik en 2010 Uitgevers, Rotterdam.

Wat hier op schrift is gesteld, is ontsproten aan het brein van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen, plaatsen of gebeurtenissen berust op louter toeval.

Redactie: Ampersand & Ampersand Producties, Landsmeer
Concept en vormgeving omslag: Erik Sandifort, Buro Tank, Rotterdam
Ontwerp en opmaak binnenwerk: Coco Bookmedia, Amersfoort
Druk: Bariet Ten Brink, Meppel

Aan de totstandkoming van deze uitgave is de uiterste zorg besteed. Voor informatie die nochtans onvolledig of onjuist is opgenomen, aanvaarden auteur(s), redactie en uitgever geen aansprakelijkheid. Voor eventuele verbeteringen van de opgenomen gegevens houden zij zich gaarne aanbevolen. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16h Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3051, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van (een) gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.stichting-pro.nl). Voor het overnemen van (een) gedeelte(n) van deze uitgave ten behoeve van commerciële doeleinden dient men zich te wenden tot de uitgever.

ISBN 978-94-90951-48-1
NUR 301, 877

Echt gebeurd is geen excuus. Gerard Reve

Eindelijk werd het ritme van haar ademhaling regelmatig. De inademing meteen licht snurkend. Behoedzaam bewoog hij zijn rechterarm naar de elektronische wekker op het nachtkastje naast hem. Het waterbed golfde zacht.

23.21

Met zijn wijsvinger vond hij op de tast het knopje van de tijdsinstelling.

00.21

01.21

Twee uur moest genoeg zijn. Alles had een grens. Tevreden draaide Floris zich op zijn linkerszij om te gaan slapen, zijn vrouw vooral niet aanrakend. Morgen twee craniotomieën...

De volgende ochtend schrok hij om zeven uur van de jengelende wekker-radio wakker. Routinematig drukte hij de prietpraat van de radiopresentator weg. Nadat hij uit bed gestapt was, draaide Annette zich behaaglijk om naar zijn nog warme kant. Zij hoefde er voorlopig nog niet uit. Genot wordt vaak groter in een vergelijking. Verdriet ook.

Terwijl Floris onder de douche stapte, dacht hij aan de elegante experimenten van Frans de Waal. Hij had kapucijnaapjes geleerd om eenvoudige opdrachten te verrichten in ruil voor beloning in de vorm van een stukje fruit. De aapjes bleken bereid tot wel twintig herhalingen van deze aangeleerde handeling. Dit veranderde op slag zodra het ene aapje zag dat een ander aapje voor precies dezelfde taak een heuse druif als beloning kreeg, in plaats van het armzalige stukje komkommer dat hijzelf kreeg. Dan vertikten de aapjes nog langer hun opdrachten uit te voeren. Sterker nog, woedend gooiden ze de komkommerstukjes naar de onderzoeker terug. Later gevolgd door de stenen die onderdeel waren van de opdracht. Terwijl aan hun hongergevoel niets veranderd was. Wel aan hun rechtvaardigheidsgevoel.

Briljant onderzoek. Nobelprijswaardig. Daar kon zijn afdelingshoofd professor Nuboer nog heel wat van leren. Hijzelf trouwens ook. Creatief en origineel onderzoek in de dierwetenschappen versus de voorspelbaarheid en sleur van het courante onderzoek in de humane gezondheidszorg. En direct daarmee verbonden de trieste overwaardering van de in-de-pasloper-tjes, de Nuboertjes. Alleen in de academische ziekenhuizen konden de voormalig braafste jongetjes van de klas, die altijd zo goed hun best hadden gedaan op school, nog de baas worden. De triomf van de die-nende middenvelder. Het veilige balletje breed. Wel participeren, maar nooit excelleren.

Maar gelukkig gaat het uiteindelijk slechts om de ware dingen in het

leven besloot Floris, de shampoo uit zijn schouderlange, aan de slapen grijs wordende haren spoelend. De liefde. De passie. De compassie.

Hij schoor zich. Nog steeds met een scheermesje dat oneigenlijk vastgezet was in een graciel ok-klemmetje. Als coassistent ooit mee gejat uit het ziekenhuis waar hij zijn allereerste stage liep. Stond wel nonchalant op de wastafel van zijn studentenkamer. Mannen scheren zich nat. Maar hij met een arterieklemmetje; gebogen volgens Mosquito. Da's net het verschil. Hij droogde zich zorgvuldig af en trok snel zijn kleren van gisteren weer aan. Over een schone onderbroek. Vluchtig kuste hij zijn echtgenote op haar wang.

'Werk ze,' fluisterde ze, zonder haar ogen open te doen. Cursus blijven slapen voor gevorderden.

Zonder de lichten in huis aan te doen, liep hij zacht en snel de trap af, de voordeur met aandacht achter zich in het slot trekkend. Zijn rode Alfa Romeo stond op de hoek van de straat in het licht van de straatlantaarns. Hij was de enige in de straat en het miezerde zacht. 'The poor man's Porsche!' had een vrouwelijke anesthesist hem pasgeleden in een nachtdienst plagend toevertrouwd. Helaas ook nog een van de lekkerste anesthesisten. Ze hadden midden in de nacht, na een geslaagde spoedreparatie, in de koffiekamer van de operatiekamers nog wat nagepraat. Vaak ontstaat dan als vanzelf een prettig soort intimiteit die grotendeels gebaseerd lijkt op gedeelde superioriteitsgevoelens. Tenslotte samen zojuist nog een onfortuinlijke anonymus succesvol van een acute herseninklemming verlost. Een subarachnoïdale hersenbloeding. Vijfentachtig procent mortaliteit als je niets deed. Des te harder was haar smalende oordeel over zijn auto bij Floris aan gekomen.

05.21 gaf de digitale dashboardklok aan toen hij de auto startte. Ook de cd-speler herleefde weer. Uit de boxen klonk een Amerikaanse zanger die zo snel rapte dat de tekst behoudens het herhaalde *I think I luh you* onbegrijpelijk bleef, maar aangevuld met jazzy trompetsolo's maakte het dat Floris het volume direct hoger zette. Door de natte, verlaten straten van Utrecht reed hij snel en alert het oude centrum van de stad uit de

Amsterdamsestraatweg in. Haar tweedehandsauto, klein en onopvallend donker van kleur, stond vertrouwd op de parkeerplaats recht voor haar huis. Een groot en statig jarendertigherenhuis, dat inmiddels net als de rest van de wijk fors in verval was geraakt. Studenten, vrijgezellen en steeds meer allochtonen hadden de eens gerenommeerde buurt onomkeerbaar veranderd. Voordat Floris uitstapte haalde hij nog snel de cd uit de cd-speler, stopte hem in het roze-oranje hoesje dat op de rijdersstoel lag, en stak het doosje in de binnenzak van zijn jas.

Haar voordeurbel droeg geen naambordje; symbool voor de veiligheid in het centrum van de moderne stad. Hij drukte de bel kort in. De fysieke opwinding in hem, veroorzaakt door de hoopvolle verwachting op verboden seks, nam tijdens het wachten voor de gesloten voordeur snel toe. Heel even leek het gestopt te zijn met regenen. Zijn hart bonkte jachtig in zijn borstkast. Uit het niets reed een politieauto stapvoets voorbij. De beide agenten keken hem onderzoekend aan, om halverwege de uitgestorven straat te stoppen en om te keren. Floris drukte nog een keer op de bel; nu harder en langer.